

Zingen:

- Psalm 25: 2

Lezen:

- Titus 1: 1-4
-

Een welkome bemoediging

De meeste mensen ervaren het als bemoedigend en fijn om een brief of kaart te ontvangen. Dat zal bij jou wel niet anders zijn, zeker als je in moeilijke omstandigheden verkeerd of ziek bent. Wat fijn is het dan om een kaartje van iemand te ontvangen! Dat kaartje geeft namelijk aan dat er nog iemand aan jou denkt! Stuur jij ook wel eens een kaartje naar een klasgenoot die het moeilijk heeft?

Titus een medewerker van Paulus verkeerd ook in niet gemakkelijke omstandigheden, ja hij staat zelfs op een eenzame en zware post. Deze zendbrief door Paulus geschreven is voor Titus dus een welkome bemoediging voor zijn moeilijke werk op het eiland Kreta.

In vers 3 noemt Paulus de ontvanger van zijn brief, namelijk Titus.

Maar wie was Titus nu eigenlijk? Zijn naam wijst op zijn heidense afkomst. Ook krijgen we uit meerdere brieven van Paulus de indruk dat Titus een sterke persoonlijkheid is geweest. Verder was Titus een jonge man, welke echter wel geestelijk volwassen was. Dit blijkt onder andere daaruit, dat hij uit eigen beweging naar Korinthe reisde, waar juist de stemming sterk anti-Paulus was.

Titus was ook een man met veel tact en energie, zodat hij onder de zegen des Heren in staat was om problemen op te lossen en orde op zaken te stellen.

We kunnen hieruit leren dat we onze gaven en talenten moeten gebruiken. Zodat we onze naaste tot een hand en voet kunnen zijn.

Paulus noemt Titus in vers 3 “mijn oprechte zoon, naar het algemeen geloof”. Onder de prediking van Paulus was Titus tot bekering gekomen. Beiden mochten dus delen in het gemeenschappelijk geloof.

Paulus noemt Titus “mijn oprechte zoon”, omdat Paulus als middel in Gods hand Titus als het ware geteeld had in het geloof. Paulus was dus een geestelijke vader voor Titus.

Iemand die geestelijk voor een ander veel betekent, wordt dus een geestelijke vader genoemd. Zulke mensen spreken vaak nog nadat ze al gestorven zijn, omdat deze mensen van grote betekenis waren voor de gemeente waarin zij leefden.

Wanneer deze zendingsbrief geschreven wordt is Titus inmiddels in dienst van het Evangelie op het eiland Kreta. Kreta is een eiland van 260 km lang, en het werd door reizigers nog al eens gebruikt als een plaats om te overwinteren. Misschien zijn er zo ook christenen geweest die op doorreis kwamen, en tegelijkertijd van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om het Evangelie op Kreta te verkondigen.

Het is echter ook mogelijk dat Joden van Kreta op de Pinksterdag in Jeruzalem waren, tot geloof in de Heere Jezus zijn gekomen en vervolgens teruggekeerd zijn naar hun eiland en daar een gemeente hebben gevormd.

De gevormd gemeente op het eiland Kreta had echter nog niet veel structuur. Er waren geen ambtsdragers. Men handelde naar eigen inzicht, met als gevolg: chaos in de gemeente en een open houding naar allerlei soorten dwaalleer.

In onze tijd komen we ook in aanraking met allerlei groepen buiten de kerk, welke dus een gevaar kunnen vormen, wanneer wij geen kennis hebben. Wees daarom toch trouw in het lezen van Gods Woord, want alleen dat kan ons wijsmaken tot zaligheid en beschermen voor allerlei dwalingen.

Titus was dus op het eiland Kreta, maar wat voor soort volk woonde er eigenlijk op het eiland Kreta?

Om het volkskarakter van de Kretenzen duidelijk te maken een voorbeeld vanuit Nederland: Je weet dat de aard van de bevolking per dorp of stad sterk kan verschillen, zo is een Fries geen Zeeuw en zo zal een Amsterdammer anders reageren dan een Groninger.

Welnu de Kretenzen waren een trots een vrijheidlievend volkje. Men had de mentaliteit van “ieder voor zich”. Pas als er een gemeenschappelijke vijand was, verenigde men zich tot één volk.

Wonderlijk dat er in zo'n omgeving toch een gemeente van de Heere Jezus Christus is ontstaan. Hieruit leren en zien we dus weer dat de Heilige Geest dwars door allerlei volkszonden en karaktertrekken heen breekt en zondaren richt op Christus.

Deze zendbrief schrijft Paulus namens zijn Heere, Jezus Christus. Hij is zich bewust van zijn hoge opdracht, namelijk geloof en kennis van de waarheid te bewerken. Weet je, daar gaat het vandaag de predikers nog om. Ook de ouderlingen die bij je op huisbezoek komen, bedoelen als het goed is maar één ding: en dat is jou ook tot geloof en kennis van de waarheid te brengen.

De opdracht om het Evangelie te verkondigen heeft Paulus vervuld “in de hoop van het eeuwige leven”. Misschien herken je deze uitdrukking. Hij wordt wel eens gebruikt in een rouwadvertentie. Soms wordt dan bedoeld: de overledene hoopte wel het eeuwige leven te zullen ontvangen, maar wist het niet zeker. Maar zo bedoeld Paulus het niet! In de eerste plaats betreft hij deze uitdrukking niet op het uur van zijn sterven, maar op zijn taak in dit leven!

Ten tweede: “hoop” is in de Bijbel geen uitdrukking van onzekerheid, maar van vastheid. De hoop ligt vast in de belofte van die God Die niet liegen kan. Heb je daar wel eens over nagedacht? God kan één ding niet: en dat is liegen. En dat mag nu, sinds Pinkstereb overal in de wereld uitgeroepen worden. Met de bedoeling dat God aan Zijn eer komt en dat jij ook gelooft en hoopt.

Vragen bij de inleiding:

1. Waaraan herken je volgens jou een “geestelijke vader”?
2. In hoeverre wordt in de bekering ook het (volks)karakter door de Heilige Geest vernieuwd?
3. Kom jij de bijbelse hoop (als vastheid) tegen in je omgeving?

Zo ja, waar blijkt die hoop dan uit? Zo, nee hoe komt dat, denk je?

Hoe ligt dat bij jezelf?

4. Stelling:
Een discussie over normen en waarden buiten de bijbelse waarheid om heeft geen zin.